

буде опікуватися ними навіть після звільнення і допомагати у їх соціальної адаптації, вирішенні їх соціально-побутових проблем.

1. Constitución Española de 6 de diciembre de 1978 // «BOE» núm. 311, de 29 de diciembre de 1978. URL: <https://www.boe.es/buscar/pdf/1978/BOE-A-1978-31229-consolidado.pdf>.

2. Ley Orgánica General Penitenciaria // «BOE» núm. 239, de 5 de octubre de 1979. URL : <https://www.boe.es/buscar/pdf/1979/BOE-A-1979-23708-consolidado.pdf>.

3. Real Decreto 190/1996, de 9 de febrero, por el que se aprueba el Reglamento Penitenciario // «BOE» núm. 40, de 15 de febrero de 1996. URL : <https://www.boe.es/buscar/pdf/1996/BOE-A-1996-3307-consolidado.pdf>.

4. Mapelli Caffarena, B. Principios fundamentales del sistema penitenciario español / Borja Mapelli Caffarena. Barcelona : Bosch, 1983. 343 p.

5. Auto del Tribunal Constitucional 15/1984, de 11 de enero de 1984 [Recurso electrónico] : página web oficial del Tribunal Constitucional de España. URL : https://hj.tribunalconstitucional.es/es/Resolucion/Show/8283#complete_resolucion.

6. González Collantes, Tàlia. El mandato resocializador del artículo 25.2 de la constitución. Doctrina y jurisprudencia / Tàlia González Collantes. Valencia : Tirant Lo Blanch, 2017. 199 p.

7. Pilar Loredo, María. La reeducación y reinserción social como derechos fundamentales: Una visión crítica del sistema penitenciario español Trabajo Fin de Título Máster en acceso a la abogacía / María Pilar Loredo. Salamanca, 2015. 47 p.

Олег Мачуський

суддя

(Індустріальний районний суд
міста Дніпропетровська)

ОСОБЛИВОСТІ ПОЧАТКОВОЇ СТАДІЇ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ПРОЦЕДУРИ У СФЕРІ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ РЕЧОВИХ ПРАВ НА НЕРУХОМЕ МАЙНО

Подача громадянином заяви і прийняття його до розгляду державним органом – *початкова стадія*. На цій стадії громадянин офіційно виражає свій намір реалізувати своє право, свій обов'язок. Розгляд справи, пов'язаної зі здійсненням прав громадянина, зазвичай відбувається з його ініціативи на підставі поданої заяви. Форма заяви, як правило, письмова, хоча у законодавстві немає прямої вказівки на необхідність письмової форми або на допустимість усної. У більшості випадків, якщо нормативний акт згадує про заяву, то передбачається, що йдеться про письмовий документ. Іноді на практиці заявою вважається сам факт звернення громадянина до органу влади.

Реквізити письмової заяви нормами права, як правило, не визначаються. Це означає, що у більшості випадків воно повинно містити

елементарні реквізити: зазначення ім'я, по батькові, прізвища заявника, його поштової адреси або місця роботи, викладення суті звернення.

У ряді випадків законодавцем або різноманітними органами управління встановлюються відповідно загальні, відомчі і локальні форми. Заслуговує на поширення практика європейських держав (Німеччини, Бельгії, Великобританії тощо) стосовно розробки уніфікованих заяв щодо отримання конкретних видів адміністративних послуг (розроблення уніфікованих, стандартних заяв, анкет для отримання адміністративної послуги). Це полегшує можливість звернення громадян за адміністративними послугами, підвищує чіткість і оперативність у роботі установ, що надають такі послуги, і, відповідно, культуру обслуговування.

Необхідно, на наш погляд, також чітко регламентувати порядок звернення із заявою з державної реєстрації речових прав на нерухоме майно. Має бути забезпечено право на подання заяви про надання послуги не лише на особистому прийомі, але й поштою, по телефону, факсом, електронною поштою, якщо це дозволяють технічні можливості уповноваженого органу. Про отримання письмової або усної заяви має робитися відповідний запис у спеціальному журналі реєстрації заяв з одночасною видачею довідки про таку реєстрацію, із зазначенням у ній дати та номеру реєстрації. Отримання заяви по телефону, факсом чи електронною поштою має підтверджуватися аналогічним способом, із повідомленням дати та номеру реєстрації.

Також слід визначити чіткий перелік документів, які вимагаються від заявника з державної реєстрації речових прав на нерухоме майно. Так, наприклад можуть бути додані наступні документи, що підтверджують виникнення, перехід та припинення права власності та інших речових прав на нерухоме майно: укладений в установленому законом порядку договір, предметом якого є нерухоме майно, права щодо якого підлягають державній реєстрації, або речове право на нерухоме майно, чи його дублікат; свідоцтво про право власності на частку в спільному майні подружжя в разі смерті одного з подружжя, видане нотаріусом або консульською установою України, чи його дублікат; свідоцтво про право на спадщину, видане нотаріусом або консульською установою України, чи його дублікат; свідоцтво про придбання майна з прилюдних торгів (аукціонів) та свідоцтво про придбання майна з прилюдних торгів (аукціонів), якщо прилюдні торги (аукціони) не відбулися, видані нотаріусом, чи їх дублікати; свідоцтво про право власності на нерухоме майно, видане державним реєстратором відповідно до Порядку; свідоцтво про право власності, видане органом приватизації наймачам житлових приміщень у державному та комунальному житловому фонді; рішення про закріплення нерухомого майна на праві оперативного управління чи господарського відання, прийняте власником нерухомого майна чи особою, уповноваженою управляти таким майном тощо.

При цьому необхідно звести їх кількість до обґрунтованого мінімуму та

забезпечити безкоштовно необхідну кількість бланків документів, формулярів. Якщо для отримання відповідного адміністративного акту з державної реєстрації речових прав на нерухоме майно крім заяви вимагаються додаткові документи, то заявникові має надаватися достатньо часу для їх підготовки до початку адміністративної процедури. Форми документів, які вимагаються від заявників, повинні бути максимально простими і, як правило, оформлятися у вигляді анкет. Сьогодні існує практика відкритого поширення різноманітних формулярів завдяки використанню сучасних інформаційних технологій.

1. Про адміністративні послуги : Закон України від 06.09.2012 № 5203-VI. URL.: <http://rada.gov.ua/>.

2. Тимошук В. П. Процедура прийняття адміністративних актів : питання правового регулювання : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. К., 2009. 214 с.

3. Адміністративне право України : академічний курс : підруч. для студ. юрид. спец. вищих навч. закл. : у 2 т. / В. Б. Авер'янов, О. Ф. Андрійко, Ю. П. Битяк та ін. ; гол. редкол. В. Б. Авер'янов. К.: Юридична думка, 2004. Т. 2 : Особлива частина. 583 с.

4. Кузьменко О. В. Структура адміністративного процесу : оновлення виміру. *Актуальні проблеми сучасної науки в дослідженнях молодих учених* : спец. вип. : у 2 ч. Сімферополь : Кримський юрид. ін-т Харківського університету внутрішніх справ ; Віддруковано ПП "Ельїнь". Ч. 1. 2005. С. 117–121

Іван Каркоцький

директор Запорізького

науково-дослідного

експертно-криміналістичного

центру МВС України, м. Запоріжжя

ЩОДО СУТНІСНОГО ЗМІСТУ ПРИНЦИПУ ОБ'ЄКТИВНОСТІ ТА ПОВНОТИ ДОСЛІДЖЕННЯ В СУДОВО-ЕКСПЕРТНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Сучасний стан боротьби зі злочинністю потребує підвищення ефективності експертної роботи, а саме: вдосконалення правового регулювання, розширення кола вирішуваних експертних завдань, підвищення достовірності та обґрунтованості експертних висновків, удосконалення методології судово-експертних досліджень, розробки експертних методик відповідно до міжнародних стандартів.

Комплекс перерахованих та інших заходів покликаний вдосконалити криміналістичне забезпечення розслідування кримінальних правопорушень, а його реалізація залежить від високого рівня забезпечення та організації експертної роботи. У зв'язку з цим вивчення експертної діяльності є обов'язковою передумовою теоретичного осмислення її поняття, сутності та